

Новини Трускавця та регіону

Мер тримає на контролі питання допомоги громаді св. Миколая

В суботу, 8 травня, о 9.30 мер Трускавця Лев Грицак та декан трускавецький УГКЦ о. Петро Івасівка провели робочу зустріч відносно допомоги міської влади та спонсорів у справі облаштування приміщень колишньої «Читальні», переданої на баланс громаді церкви св. Миколая. В зустрічі взяв участь і головний архітектор Трускавця Олександр Грищенко. Роботи ведуться надто повільними темпами, окремі з санаторіїв, які декларували свою допомогу церкві, ще й не приступали до їх виконання. Найбільше зроблено санаторієм «Карпати», хоча мер міста сподівався, що обсяг виконаних робіт буде більшим. Наступна зустріч вже в значно ширшому колі відбудеться з цього приводу у середу, 12 травня, о 15.00.

Губернатор відвідав Трускавець

8 травня Трускавець приймав високого гостя – голову Львівської обласної державної адміністрації Василя Горбала. Спочатку планувалася зустріч губернатора з членами міськвиконкому на 13.15, проте через щільний графік посадовця її довелося скасувати. Прибув Василь Михайлович до Трускавця аж о 14.30 –

на святкування 20-річчя Міжнародної клініки відновного лікування професора Володимира Ілліча Козьявкіна «Еліт». В клініці з рук губернатора кращі працівники клініки отримали нагороди. Перед присутніми виступили також представники клініки, сам професор Володимир Козьявкін, керівники медицини обласного рівня, представник Львівського медичного університету. Зі щирими та теплими словами на адресу Володимира Ілліча звернувся мер нашого міста Лев Грицак. Він пригадав кінець 80-х років, коли ще був головним лікарем

санаторію «Карпати» і про те, що ще з тих часів його з Володимиром Іллічем пов'язує тісна дружба. Лікар Козьявкін творить дива, йому стоячи аплодують не лише в Україні, але і в Євросоюзі, ці міцні здорові руки з турботою та добром ставлять на ноги дітей, про яких раніше говорили «Медицина безсила», наголошували у своїх виступах інші виступаючі. Дитячий церебральний параліч – страшне лихо, але наслідки його можна мінімізувати, кожен, навіть невеличкий поступ однієї дитини – це прогрес.

Нагадаємо, що лише минулого, 2009 року, Міжнародну клініку професора Козьявкіна відвідували тодішні перша леді Катерина Ющенко та прем'єр-міністр Юлія Тимошенко. Натомість очікується, що під час візиту президента Януковича до Львова, який відбудеться в травні, Володимир Ілліч Козьявкін буде удостоєний ще однієї нагороди. Герой України Володимир Козьявкін вважає, що найголовніша його нагорода – це визнання людей, особливо вилікуваних діточок та їхніх батьків.

День Перемоги: хода, мітинг, салют, концерт

Після проливної зливи в ніч з 8 на 9 травня на ранок святкового дня у Трускавці погода змилосердилася над ветеранами – засвітило сонечко. Урочистою ходою від міської ради до Меморіалу Слави пройшла колона, яку супроводжували авто ДАІ, рух по Дрогобицькій з 9 до 11 було перекрито. Про часи 65-річної давнини говорили у своїх виступах ветеран Микола Петухов, голова Ради ветеранів війни та праці Трускавця Віктор Бессарабов, гість із Севастополя Михайло Корнійчук. А Зоряна Панів, Борис Прохорчук, Євген Конів, Левко Петранівський, вихованці БУТ та учні шкіл міста виконали ряд пісень, які з ностальгією слухали орденоносці. Перед присутніми виступив і мер Трускавця Лев Грицак, пліч-о-пліч стояли з ним і його заступник Ярослав Чистогорський, і секретар міської ради Наталія Пономаренко. Участь в заходах взяли і депутати різних політичних сил міськради – «Відродження», «Нашої України», «Пори», «Третьюї сили», БЮТ. Духовий оркестр, юні барабанщики з будинку учнівської творчості, міліцейська охорона від можливих провокацій, до яких, на щастя, не дійшло, а на завершення –

святковий салют, від якого ветеранам на очі наверталися сльози. Друга частина святкувань Дня Перемоги в Трускавці проходила в санаторії «Карпати», куди підвезли всіх бажаючих. Тут пройшов святковий концерт та вручення ювілейних нагород.

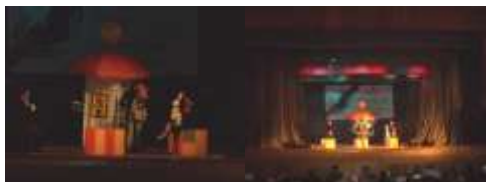

«Мелодія намиста»: не перевелися ще творчі діти

зал глядачів вкотре доводить, що у Трускавці батьки питанням дозвілля та розвитку спеціальних здібностей своїх дітей приділяють значну увагу. Проходив захід за сприяння відділу освіти та під патронатом міського голови.

Виховуємо казкою – не бути як зайчик Бука

В актовому залі санаторію «Карпати» відбувся гала-концерт конкурсу «Мелодія намиста». Дана подія мала місце в неділю, 9 травня, після обіду. При вході всі бажаючі могли ознайомитися з творчими роботами учнів, виставленими на стендах. Повний

висновки, як поступати не годиться, а як треба. Всього троє акторів на сцені, які окрім своїх ролей виконували ще ролі чотирьох звірят, створили виставу за участю сотень дітей. Діти були активними учасниками п'єси, дружньо відповідали на запитання, імітували голоси звірят, допомагали зайчикові в його втечі від вовка, рахували та співали пісні квітів, а насамкінець дружньо аплодували – як артистам, так і самим собі. Тривала вистава трохи більше години.

Щира вдячність голові БФ «Трускавчани» Євгену Володимировичу Юнику та всім благодійникам даного фонду за такий подарунок для дітей та їхніх батьків.

Власна інформація

Вісті з Борислава

- Наступної п'ятниці, 14 травня, о 10.00 розпочне свою роботу 49-та сесія Бориславської міської ради. Основні питання порядку денного – фінансові, господарські, земельні.

- З ініціативи бориславського осередку ГО «Фронт змін» випускники шкіл міста висадили алеї в міському парку. Чотири молоді алеї (березова, дубова, соснова і плакучих верб) постали завдяки співпраці цієї політичної сили, відділу освіти БМР, Дрогобицького лісового господарства. Напутні слова випускникам під час цієї події виголосив і бориславський декан УГКЦ о. Роман Васи́лів.

- 30 квітня в СШ № 1 м. Борислава відбувся показовий день цивільної оборони.

- 1 травня відбулася першість Борислава з греко-римської боротьби. Змагання відбувалися в спортзалі СШ № 7, першість виборювали команди з Борислава, Стрия, Львова, Долини, Болехова.

- З початку травня в ході проведення оперативно-профілактичної операції «Нетверезий водій – злочинець» бориславські даїшники затримали 8 п'яних водіїв. А з початку року в Бориславі за рішенням міського суду адмінарешт було накладено на 7 любителів їзди напідпитку (від 7 до 15 діб). Ще 14 водіїв суд позбавив прав керування транспортними засобами на періоди від 1 до 2 років.

- В період з 10 по 30 квітня в Бориславі скоєно 15 крадіжок, зафіксовано 19 погроз фізичною розправою, 21 випадок нанесення тілесних ушкоджень, 2 факти підробки документів, 3 шахрайства, 3 хуліганства, 15 пошкоджень майна, 9 порушень закону по лінії боротьби з економічною злочинністю, 2 факти незаконного заволодіння автотранспортом. Вже розкрито 10 крадіжок, по інших 5 проводиться дослідча перевірка.

За матеріалами газети «Нафтовик Борислава»

"Війни в прямому ефірі" - новий альбом від "Мері"

Здається не так давно довелось писати про вихід дебютного альбому групи "Мері". І ось через два роки тримаю у руках новий компакт-диск з нетиповим для групи "Мері" дизайном обгортки. Таке враження, що історія повторюється: знову альбом, і, як жартує Віктор Винник, знову дебютний.

Після прослуховування саундтреків з цієї збірки розумієш: усі зміни та враження виникають не на пустому місці. Подорослішала музика, подорослішала група. До речі, назва альбому - "Війни в прямому ефірі". Тож вирішую зустрітись з лідером групи "Мері" Віктором Винником, щоб дізнатися звідкіля така назва і поговорити про роботу над альбому. Виявилось, група збирається на гастролі до Риму, тож наша розмова відбулася, так би мовити, "на валізах".

- Вікторе, чому "Війни в прямому ефірі"?

- Світ тепер такий. Наше суспільство, хоча не подобається мені це слово, стало високотехнологічним. Як раніше було: події, які ставались десь далеко, спочатку до нас доходили через роки, через місяці, потім і дні. Зараз затримка мінімальна. Тобто сьогодні земля перебуває під постійним відеонаглядом. І все що відбувається - відбувається в прямому ефірі. Війни також. Пам'ятаю ще з першої іракської кампанії. Десь іде війна, а ми все це бачимо по телевізору, і дивимось на те, як рвуться снаряди та гинуть люди. Одним словом - прямий ефір.

- Які очікування і сподівання від виходу альбому?

- Жодних сподівань на розуміння. Хто захоче - зрозуміє все, хто ні - і не треба. Ми не американські долари, щоб всім сподобались. Просто цей альбом достатньо інший від попереднього. Не такий гротескний як "Меридіани". Більшість треків в ньому - це лірика з дорослішими текстами. Є правда декілька пісень "а ля Не Віталік", який я б назвав як "треш-

стьоб". Але це для того, щоб не ламати кліше сприйняття, оскільки розумію, що нас звикли бачити такими собі "балагурами". Як перекладеш це слово - не знаю...

- Чим вирізнялася робота над цим альбомом від роботи над "Меридіанами"?

- Відмінності були, адже до роботи над цим альбомом долучилося значно більше людей, які мають безпосередній стосунок до групи. Записувався альбом на шести студіях, серед яких були і регіональні студії (студія "Влад", студія "Yareksound"). Тому цей альбом є ближчий до того, що ми хотіли в принципі сказати. У цьому альбомі дуже мало кон'юнктури, через те я не сильно сподіваюся на якийсь суперкомерційний успіх. Це така собі, боюсь цього слова, - творчість.

- Довкола цього альбому уже блукають легенди. Подейкують, що пісня "Прощатися" є комусь персоналізовано присвячена. Це відповідає дійсності?

- Жодного разу я, як автор усіх пісень групи "Мері", не присвячував їх нікому, тому що вважаю присвяту спекулятивним поняттям. Можливо, для когось це нормально, я ж так не хочу. Бувають речі, які створюються під впливом чогось через призму бачення. Є в "неті" заяви, що пісня присвячена Ігорю Пелеху. Так-от пісня була написана за два роки до цієї трагічної події. Просто в кліпі до цієї пісні ми використали документальні кадри з Ігорем, хоча взагалі ідея була дещо інакшою. Чомусь так склалося, що у 2009 році від нас пішло дуже багато надзвичайно талановитих людей. Це і Кузьма з "Братів Гадюкіних, це Вячеслав Хурсенко, це і врешті Ігор. А ідея була у кліпі відобразити багатьох людей, проте ми зіткнулися з технічною проблемою нехватки відеоматеріалів. В достатній кількості в нас були кадри лише з Ігорем, тому що часто перетиналися з ним... Я не бачу нічого поганого у тому, щоб згадати справді про хорошу світлу людину. Люди, яких немає, живуть доти, доки про них пам'ятаємо.

- Добре, Віктор Винник пісні не присвячує. А як бути з піснею "Не Віталік"?

- Це також не присвята. Пісня зроблена під враженнями. Я думаю, на цю тему було сказано і написано надзвичайно багато.

- Що далі? Чи є задуми щодо третього альбому?

- Звичайно. Ми уже почали запис третього дебютного альбому, тому що в нашій країні скільки альбомів не видавай - кожен буде дебютом. Наразі якоїсь концепції ще не визначено, оскільки, вважаю, що творчі люди насамперед мають бути слугами настрою. Все що вийде з цієї роботи - покаже час.

Ярослав Баран

«Гола правда» з брехливих уст

Брехнею світ пройдеш та назад не вернешся. Ця народна мудрість неодноразово довела, що той, хто буде своє майбутнє на обмані, брехні, обов'язково погано закінчить. Не хотілося б нічого поганого бажати редактору новоявленої «Трускавецької газети», але навряд чи постійними провокативними та брехливими публікаціями він зі своєю «бригадою» здобуде авторитет та популярність в нашому місті. Бо від моменту появи цієї газети, яка за півроку встигла змінити кількості «господарів», аж до сьогоднішнього дня, читачі не знайшли в ній нічого окрім бруду, не отримали нічого, крім гіркого розчарування та негативних емоцій.

Правда буде, неправда руйнує. Саме неправду поклали в основу своєї діяльності видавці «Трускавецької газети» та особисто пан Солонець, саме на негативі намагається він «взяти» читачів, завоювати прихильників, а потім ще й дивується, чому ж її не купляють люди, чому не вірять тому, що там написано. Зухвалістю та бравадою редактор намагається приховати брак виховання та відсутність елементарної порядності, а хизування навчанням в Києво-Могилянській академії лише підсилює думку про наявність в нього певних комплексів, з якими не зміг він знайти своє місце в Києві. І не в тому річ, що людина їде з Києва в Трускавець і хоче бути тут першим при тому, що там не зміг стати і тисячним. Суть в тому, що демонстрація зневаги та презирства до нас, трускавчан, в пана Солонця наскільки відверта та неприхована, що не віриться, щоб громада мовчки терпіла таку ганьбу скільки часу і навіть не пробувала боронити власну гідність.

Задекларувавши своєю метою «Уся правда про наше місто», пан Солонець наче насміхається над міською громадою, адже правди в статтях, написаних на політичне замовлення, не дошукаєшся. Спочатку обравши мішенню своїх атак комунальне підприємство «Наше місто», «Трускавецька газета» не щадила гострих слів на адресу його керівника Юрія Алієва. «Алієву не вистачає грошей на кельню, а пенсіонерці Ользі Федорівні на харчі» - зробила сенсацію дружина редактора Інеса Солонець, роблячи «розслідування» з підміною понять та коментарями таких знавців проблем комунальної сфери як депутат Богдан Процишин. Другою мішенню «обдарованих» журналістів став відділ освіти міської ради та його керівник Орест Лобик. Журналістка Ольга Куц, яка не змогла нормально співпрацювати з колегами в газеті «Джерела Трускавця», осідлала свого улюбленого коника – цифри, факти, фото, аналіз, але все це вирване з контексту, часто надумане, а ще частіше перекручене саме так, як хотілося б бачити їй, а не так, як воно є насправді.

Наступною мішенню «Трускавецької газети» стали депутати міської ради. Обрані громадою за партійними списками в 2006 році, депутати покликані відстоювати інтереси мешканців міста-курорту та інтереси курорту взагалі. «Трускавецька газета» взяла на себе роль судді, ба навіть прокурора, визначаючи, хто робить це майже досконало, а хто заслуговує «на громадську осуд, обструкцію, бойкот». Пан Солонець так поспішає засудити дії трускавецьких депутатів, що навіть не узгоджує рід іменника з прикметником («громадська осуд»), а втім ще й цинічно бреше, вказуючи, що «ми делегували їм представляти наші інтереси». Чому не побоюєся написати слово «бреше»? Та хоча б тому, що пан Солонець саме його використав, звертаючись до міського голови під час звіту того перед громадою. Може тому Руслан Солонець вжив це слово, що мав конкретні закиди щодо стану міської господарки чи щодо діяльності мера Трускавця? Зовсім ні, адже конкретних закидів так і не пролунало, натомість свій беззмстовний виступ п. Солонець перетворив на рекламу газети, яку він редагує і яку люди мали б купувати, щоб втримати її на плаву.

Отже, серед «хороших» депутатів, на думку Солонця і його команди, є представники «Нашої України» і то не всі, а з групи Пілько – Іванишин. Окрім цих двох депутатів, інтереси трускавчани, на думку «Трускавецької газети», відстоюють хіба ще Процишин, Шумин та ще кілька трускавецьких обранців, решта – «прогрицаківські», такі, яких треба запам'ятати, щоб згодом «плювати їм в обличчя». До «прогрицаківських» Солонець зі своїми підопічними зараховують «ручних» депутатів», «освоювачів» коштів бюджету та всіх, хто не вписується в їхні ідеали, які їм, напевно, прищепила знана в Трускавці підприємця п. Леся Дідик. «Здається, не знають депутати, що обирали їх до міськради відстоювати інтереси міста, а не свої шкурні. І не треба спихати усю відповідальність за те, що діється в місті, на когось одного. Бо без їхніх піднятих по команді рук у міськраді і земля була б не роздерибанена, і міське майно не розпродане, і використання міських коштів прозоре», - бідкається пан Солонець і тицяє пальцем, наче в старі сталінські часи, у «ворогів народу», Такими «ворогами», на думку Солонця, є Орест Лобик, Йосип Свіжинський, Володимир Маринкевич, Галина Умнова з фракції «Відродження», а ще свободівець Орест Сарахман, бютівка Наталя Пономаренко, секретар міської ради, представники УНП Олег Ковальчин та Степан Яцик, які лише тому стали «героями» публікацій Солонця, що з якихось причин не прийшли на заслуховування звіту міського голови. З чогось (можливо, з повітря, чи з чистого аркуша паперу) журналіст робить висновок, що «не на боці людей» і генеральний директор ТзОВ санаторію «Шахтар» Юрій Остапчук, гнівно осуджує Руслан Солонець і інших депутатів – Романа Проця з БЮТ, відомого арбітра та дійсно порядну і скромну людину, Олександра Шишка з «Нашої України», керівника оздоровниці «Перлина Прикарпаття» і це далеко не повний перелік ворогів Трускавця, як їх хоче представити Солонець.

Щоправда, в останньому номері «Трускавецької газети» здійснено спробу похвалити дії деяких депутатів, але хто б вірив у щирість слів Солонця з його підопічними. Хіба ті, хто не читав попередніх номерів, в яких здійснено «наїзди» і на Володимира Лаврінка з «Нашої України», і на Анатолія Стародуба, Ігоря Гарванка та Олександра Івановича Чебаненка, цих відомих та поважаних в місті людей, які в міській раді представляють фракцію «Третя сила», і на Юрія Яворського, про якого постійно ця газета писала не як про самодостатню людину, а як про «зятя». Невеличка зміна ситуації і Солонець, наче той хамелеон, дослуховується до слів замовника. Аякже, скажи, враже, як пан каже, а то не бачити б цій газеті світа, як сліпому плота. Навіть за керівника БЮТ у Трускавці Руслана Крамара сказали добре слово, хоча перед президентськими виборами саме «Трускавецька газета» серед всіх ЗМІ нашого міста була єдиною, яка активно та в брутальній формі агітувала проти Тимошенко.

Відсутність власної позиції – теж позиція. Схоже, що саме так думав Солонець, коли взявся за редагування газети в Трускавці. Адже це чи не єдине видання в нашому місті, яке може претендувати на статус жовтого та брудного, тенденційного та не те що непотрібного, а навіть небезпечного для громади. За показним радикалізмом ховається добре продумана технологія, за невихованістю та самохизуванням – прагнення дезорієнтувати читача, втертися в довіру, нав'язати думку, яка нормальній людині і в голову б не прийшла. Серед таких думок – намагання довести до банкрутства комунальне підприємство міста із закликами до несплати платежів, спалювати добре ім'я багатьох депутатів, які робили добрі справи, в тому числі і для Трускавця, ще тоді, коли Солонець пішки попід стіл лазив. Надумані сенсації про власність поблизу ринку та залізничного вокзалу чи про атракціони поблизу «Миру» намагаються відвернути увагу людей від зловживань справжніх видавців цієї газети. Адже, як не крути, пан Солонець і вся його журналістська братія в складі 3 – 4 осіб, це всього лише виконавці чужої волі, волі людини, яка так прагне влади, що не хоче зупинитися навіть перед святим – іміджем курорту, потребами мешканців Трускавця, добробутом громади як єдиної самоврядної одиниці.

«Готуймося до опору, на нас чекає боротьба. Боротьба за власну гідність, за власне майбутнє», - патетично закликає редактор Солонець. А до чого, власне, закликає – до акцій громадської непокори, до бунту, до революції? І чи не прагне поточний момент використати в інтересах своїх і свого господаря, щоб, пустивши людям туману в очі, втертися в довіру, а згодом обманути? Брехнею світ пройдеш та назад не вернешся. Чи пам'ятає цю істину пан Солонець та справжній власник «Трускавецької газети»? Напевно, ні, адже тоді б вони дійсно грали в чисту гру, базовану на правді та справедливості, на послідовності та порядності. І наостанок ще одне – якщо людина не має поваги до інших та не вміє поводитися в громадських місцях та посеред людей в свої 30 з лишнім років, то марно їй щось пояснювати чи вчити хороших манер. Невченого можна навчити, але недовченого не довчиш. Шкода тільки, що такою недовченою людиною інколи є журналіст, який своїми спекуляціями хоче формувати думку інших людей чи їхню громадянську позицію. І добре, що в людей ще є природний розум, який завжди з підозрою та несприйняттям зустрічає подібне шумовиння на своєму шляху.

Л. Г.

Жінка та скромність

Жінка і скромність. Після слів апостола, святість і скромність йдуть лише у парі, рука в руку... Без скромності немає святості. Чітко, просто і зрозуміло. У чому ж вона помічається? Одним із таких проявів, звичайно, є її зовнішній вигляд, її одяг.

В наш супермодерний час йому, одягу, приділяється надзвичайно багато уваги. Ціль зрозуміла. Рекламодавці навипередки намагаються переконати розгублену, втомлену від пошуків жінку, що саме їхній «витвір» поставити її в центрі уваги, що саме «творіння» їхніх рук забезпечить успіх у всьому, дасть внутрішню рівновагу, самовпевненість... Ціла індустрія працює, щоб розкомплексувати жінку, вивищити її над іншими. А все це, звичайно, зі скромністю немає нічого спільного.

Так шкода ту бідну жінку, яка в «тонитві за вітром» має надію його наздогнати. Речі, якими б вони вишуканими не були, ніколи не принесуть справжньої радості, тим більше, щастя. Всі сучасні ідоли (а одяг – один із різновидів) мають спільну ознаку – ненаситність. З часом можна стати заручницею цього ідола і всі життєві сили, помисли, святий час, який дарує Господь, будуть кинуті йому під ноги. Час – це скарб, а як жорстоко ми нищимо його, годинами гортаючи каталоги, днями мандруючи магазинами із модним одягом, безперестанку обговорюючи з подружками нові фасони і

моделі, підбір гудзиків, аксесуарів та інших дрібничок... Немудра юнко чи зріла жінко (не кажу вже про те, що цією недугою хворіють і поважного віку пані), скільки добра могла б ти зробити, розумно розподіляючи свій час. Але ти часто жалієшся, що брак тобі годин на християнське виховання дітей, на молитву, на читання релігійної літератури, на діла милосердя...

Св. Василій Великий навчав: “Не оглядайся на тіло, бо воно минає. Дбай про душу, бо вона безсмертна. Всю увагу зверни на себе, щоб ти міг кожному дати те, що йому корисне: тілові поживу й одяг, а душі науки побожності, мудрий провід, виправу в чеснотах, усунення хиб!.. Тут так, як на вазі: коли більше переобтяжиш одну терезку, тим самим облегшиш другу”. Св. Кипріяна наголошував: “Люди, для яких одяг є всім, нічого не знають про чесноти”.

А втім, час – це не лише одна втрата, через яку позбавляємо себе духовних скарбів. Нескромний одяг є ще більшою небезпекою – втрати душі. Чи таку вже маловажну роль відіграє одяг жінки у її духовному становленні? У сучасному ліберальному, зматеріалізованому способі християнського виховання цій темі практично не надається жодної уваги. Достатньо глянути на одяг жінок у храмах – і все стає зрозумілим. Якби таке виховання велося, то нескромно одягненим було б там дуже незручно. Вони або були б послухні і змінили своє вбрання, або покинули б той храм. А так всім добре. Впевненість у тому, що ніхто не принизить твоєї гідності (якщо вона ще є у таких жінок), дозволяє експериментувати з одягом до нечуваних меж або й без меж. Мова йде про християнок, які вважають себе практикуючими.

Якщо одяг не відіграє у духовному житті жінки жодного значення, то марно шукати у Св. Письмі мови про нього. Проте спробуймо, як практикуючі, погортати сторінки Біблії.

“Так само жінки, в убранні пристойнім, хай себе прикрашають сором’язливістю і скромністю, не заплітанням волосся, не золотом чи перлами, чи шатами дорогими, але ділами добрими, як це годиться жінкам, що визнають благочестя” (I Тим. 2, 9-10).

“Нехай ваша окраса буде не зовнішня – заплітання волосся, накладання золотих обручок чи прибирання в шати, але в середині людського серця...” (I Пт. 3, 3-4).

“Жінка нехай не вдягається, як чоловік, а чоловік нехай не зодягається в жіноче вбрання, бо огидний перед Господом Богом твоїм кожен, хто таке робить” (Втор. 22, 5).

Коли хтось когось любить, то намагається йому подобатись усім: ділами, словами, одягом. А як з Богом? Чи не хочемо йому подобатись? Якщо Він каже, що огидний Йому той, хто “таке робить”, то чому ми байдужі до такої оцінки? Чи може Бог змінився? Чи не Його це слова? А може, подивімося правді у вічі: Його давно вже немає у нашому серці, своїм непослухом ми зачинили за Ним двері. Тоді не треба лицемірити і вдавати із себе людину побожну, покірну Богові. Згадаймо, Христос не стільки судив бідних грішників, скільки лицемірів, які вдавали із себе віруючих.

Святий Кипріяна назвав нескромний одяг диявольською сіткою. Любі жінки чи дівчата, чи не боїтеся через свою безсоромність бути сіткою для диявола? Молода гарна дівчино чи жінко, чи не думала ти ніколи над тим, що через твій одяг хтось (а може й не один) сьогодні згрішив проти 9 Заповіді Божої? А Господне Провидіння так довго готувало чиясь душу до сприйняття Свого Слова, так довго і милосердно вело до храму того юнака чи чоловіка, який роками опирався Божій ласці. І от, здається, все має звершитися: душа сприйме той Божий голос... І тут ти, начебто побожна пані чи панянка, в наряді, який викликає нечисті помисли, ворохобить уяву, бо знявши частини одягу, скинула з ним і рештки совісті. Все! Сітка диявола вловила ще одну душу, а ти стала співучасницею зла через свою безсоромність. “Горе тому, – попереджає Боже Слово, – через кого приходять у світ спокуси”.

Католицький народний катехизм о. Франца Шпіраго навчав: “Також є зле приходити до Церкви вистроєною, як на показ, щоби люди задивлялися. До однієї з таких жінок так сказав Св. Йоан Золотоуст: “Ти, кукло, пощо прийшла сюди: чи то є одіж грішниці, яка кається і йде до Церкви, чи може прийшла ти тут гуляти або показатися людям?”

Св. Амврозій сказав про таких: “Чим більше вони вистроєні і чим більше стараються подобатися людям, тим мерзенніші є перед Богом”.

Читаючи життєписи св. дів, мучениць, ісповідниць віри, можна знайти дуже яскраві свідчення про повну перемену життя їхнього після навернення. Звичайно, ця перемена найперше була внутрішньою. Цікаво, а чи проявлялася вона у зовнішньому?

Св. мученицю Агафію велів привести до себе гонитель християн Квінтіян. “З якого ти роду?”, – спитав. “Ти знаєш, що я з шляхетного роду”, – відповіла дівчина. “А чому ж одіж твоя бідна і проста, як в якоїсь невільниці?” – “Бо я є дійсно невільницею Христа Спасителя! Його воля – то найбільше шляхетство і слава моя!” Св. Євдокія була найгарнішою жінкою Лілополя, а одночасно і найбільшою блудницею, згрішенням цілої околиці. Після покаяння не та вже була Євдокія. Перед очима священика стояла вбога і просто одягнена каяниця, сльози і молитви якої прийняв Спаситель. Св. Пелагія після хрещення і Св. Причастя зняла з себе всі золоті прикраси і намиста, просила в св. Кліона, щоб роздав усе бідним, а сама, убравшись у бідну одіж, повернулася додому.

Жила в Антіохії одна акторка Пелагія, була поганкою. Через свою красу названа була Маргаритою. Мала великі маєтки. Життя її було віддане розпусті і розкоші. Одного разу зустріли Пелагію в оточенні молодих людей єпископи. На ній був дорогоцінний одяг, сяючий від золота і різноманітних прикрас. Коси її були укладені із надзвичайною старанністю, а запах п’яних пахощів наповнював всю вулицю. Єпископи опустили очі до землі, лише св. Нонн довго і пильно дивився за нею, а потім сказав: “Бачите ту жінку? Скільки то вона годин денно трудиться над тим, щоб якнайкраще прибрати своє тіло? А ми, котрі створені для служби Богові, як мало робимо, щоб украсити добрими ділами і чеснотами нашу душу... Блудниця прирекла подобатися людям і додержує свого приречення. Я обіцяв угодити Богові і не виконую обіцянки в безрадності моїй”. Потім серед гарячих сліз став молитися єпископ за грішницю Пелагію, щоб Господь дав їй ласку покаяння і щоб краса її не була причиною погуби багатьох душ. Молитви святого донесли до Господа. На другий день у сльозах, припавши до ніг єпископа, просила Пелагія Св. Хрещення. Охрестившись, змінила свою одіж на просту і вбогу та зникла з Антіохії, роздавши всі свої маєтки бідним.

Українська дівчина, жінка, дружина, мати... Часто називаємо її берегинєю роду, берегинєю віри, тих скарбів духовних, які передаються від покоління до покоління: від матері до доньки, від бабці до внучки... Українська жінка завжди була взірцем скромності. Чужинці-мандрівники після подорожі Київською Руссю залишили свої спогади: "Жінки у них цнотливі понад міру". Чуєте!? Жінки-українки, який скарб мали б ви плекати! У світі була міра, а українська жінка була скромною понад міру.

Відомий український класик Г. Квітка-Основ'яненко у своїй повісті "Маруся" (до речі, за цим твором у художньому варіанті можна було б навчати дітей основ християнської віри, святості подружнього життя) описує зовнішність своєї улюблениці. "Коси у неї як сталь чорнії та довгі-довгі ... як вирядиться у басву червону юпку, застебнеться під саму душу, щоб нічогосінько не видно було, що незвичайно... А щоб який парубок та посмів би її зайняти (цебто торкнутись рукою), вона й не лятиметься, і ні слова й не скаже, а тільки подивиться на нього так пильно, жалібно і сердито, так хоч би який був, то зараз шапку з голови схопе, поклониться звичайненько, і ні пари з уст..." Отака вона, українська дівчина, взірець скромності у всьому: у зовнішньому і внутрішньому.

Скарби цнотливості зберігаються і передаються, якщо є кому передавати. Що передадуть своїм донечкам сучасні матері? Розгнуданість у всьому: в одязі, в жестах, рухах (до слова, чоловіче вбрання дуже сприяє такій поведінці), в мові і манерах, які нічого спільного із скромністю не мають. Проте найстрашнішим є те, що все це трактується християнами, як норма. Всі помаленьку звикають до такого стану речей, пояснюючи це фразами: "всі так ходять", "в тому немає нічого дивного", "такий світ" (ніби ми не вільні люди, що самі мають творити світ навколо себе), мусимо йти нога в ногу із ним. Хоча якщо зі світом, то вже не з Христом.

Виховання скромності у дівчини має починатися з раннього дитинства. Якщо цю рису не плекати у малих дівчаток, то марно чекати, що вона сама з'явиться у них чудесним способом у юному віці. Повчання, на зразок: "Ти – дівчинка, маєш бути скромною, ніжною", "ти – дівчинка, тобі не пасують рухи якогось розбишаки", "ти – дівчинка, тому найбільшою окрасою для тебе є сором'язливість", "це плаття робить тебе розпусною", "будь встидливою і тихою – це так личить тобі"... Однак, хто ж навчить цих істин, якщо самі матері і бабці з'їхали з глузду в гонитві за модою.

Оголене старече тіло, яскравий макіяж, прикраси всіх кольорів веселки... І їм здається, що врода молодеча повернулася, бо ловлять на собі погляди сторонніх. Смішні і наївні. Та тому і дивляться, бо впадає у вічі старість, яка так вперто хоче замаскуватися під молодість. "Гарно забальзамована мумія" – справедливо сказав про таку горе-бабусю один мудрий чоловік. Спам'ятайтеся у своїй гонитві за світом. Намолуйте душу, єдняйтеся з Христом у Пресвятій Євхаристії, читайте релігійну літературу, і внутрішня краса, яка не щезає з віком, освітить вас. Св. Отці навчали: "Коли набудеш душевної краси, то з неї, як із світла проллється щось і на зовнішню людину, – і така краса не минає!" Краса старості – у мудрості. Це найбільший скарб, яким вона може ділитися із молодими.

І ще декілька слів про одяг, пов'язаний із Святими Тайнами. Урочистість першого Святого Причастя. Святість має бути у всьому. Звичайно, і в одязі дівчаток. Білий колір – символ чистоти... Наші діти у білому. Проте фасони суконь – це (дуже часто) фасони дорослих, до того ж нескромних. Такі плаття не личать дітям, саме тому і не личать, що вони – діти. Проте батьки так наполегливо (псуючи при тому психіку дитини) штовхають їх у дорослий світ. Скільки ж то лаку для волосся мусять витримати ті дитячі коси, а скільки ж то разів "бідна" дитина мусить поправляти плаття, яке через невідповідність до дитячих форм постійно сповзає і сповзає. Певна річ, хочеться, щоб у цей день у дитини було все якнайкраще. Гарне, біленьке, урочисте, святкове мусить іти в парі із скромністю і простотою, бо найбільше, чого хоче Христос – покірного, лагідного, сповненого довір'я серця дитини. Проте, коли в підготованні зовнішності втрачається міра, то відповідно є небезпека нівеляції глибинної, духовної сутності Святої Тайни.

Свята Тайна Подружжя... У якому вбранні переступають поріг храму наші християнські невісти? У своїй нескромній оголеності вони переходять всі межі. Стоїте перед Богом, перед священиком, обіцяєте подружню вірність, любов, а ваша зовнішність, християнські невісти, голосить щось зовсім протилежне цим чеснотам. Дуже часто можна помітити, що ви й самі відчуваєте невідповідність вашого одягу тій Святій Тайні: заледве переступивши поріг храму, почуваетесь ніяково і незручно. То з глибин душі волає до вас приглушена диктатом моди совість, плаче погорджена скромність... Шкода, але ви настільки слабкі у вірі, що не здатні побороти шалений натиск безстидного світу, якому ви так легко і без найменшого супротиву віддалися.

І наостанок. Живемо в часах байдужості до справ Божих. Боїмося свідчити про свою віру, хоча це зараз нам не коштує життя, як першим ісповідникам. Християнко-католичко, чому вважаєш "нездійсненим подвигом" поміняти свій чоловічий одяг на жіночий, нескромний на пристойний? Якщо це у твоєму житті – нездійсненне, то чи можна очікувати від тебе духовних подвигів, геройських вчинків, щоденної боротьби з гріхом, що дається куди важче, як зміна гардеробу.

Тож просімо Господа у щирій молитві, щоб дав ласку справжньої, живої віри, рішучості і відваги, аби раз і назавжди зірвати з тим, що не подобається Йому. Нехай наш зовнішній вигляд і відповідно скромна поведінка характеризують наше християнське походження не лише у храмі, а й на кожному місці.

Тарас Шафран, ведучий радіопередачі «Скарбничка віри» на трускавецькому радіо

Незалежне видання «ТРУСКАВЕЦЬКИЙ ВІСНИК». Всі права застережені. Розповсюджується **безкоштовно**.

Засновник, головний редактор та відповідальний за випуск – Володимир **КЛЮЧАК**.

Редакція публікує виключно ті матеріали, які збігаються з точкою зору редакційної команди.

Контакти: Email: anda_panda@ukr.net, тел. 097 38 36 112.

Публікація в Інтернеті: на www.turportal.org.ua/visnyk «Інформаційний портал курорту Трускавець», окремі

матеріали на www.protruskavets.org.ua – «Сайт Трускавця про Трускавець».